

nost pozůstalostního soudu pro žaloby, týkající se rozdělení pozůstalosti. Z těchto vývodů vysvítá, že § 77 druhý odstavec se vztahuje pouze na žaloby, které mají za předmět rozdělení dědictví (v témže smyslu zní i § 27 něm. civ. soud. řádu). Jen když jde o rozdělení dědictví, musí si rozhodující soud opatřiti znalost pozůstalostního spisu (srovnej Rintelen, Mimosporné řízení strana 83). Rozdělení dědictví znamená tedy zrušení pozůstalostní společnosti dědiců (*actio familiae erciscundae*) (Arndt: Učebnice pandektů § 527). V tomto případě jde dle žalobního návrhu jen o rozdělení části pozůstalosti po Františku C-ovi.

Nejvyšší soud zrušil napadené usnesení a uložil odvolacímu soudu, by, nepřihlížeje k důvodu zrušení rozsudku prvního soudu, znovu rozhodl o odvolání.

Důvody:

Podle nepopřených údajů žaloby rozhodných při posuzování otázky příslušnosti soudu (§ 41 j. n.), domáhá se žalobce jako dědic vydání akcií, které náležejí do pozůstalosti, opíraje žalobní nárok o dědickou dohodu, podle které se žalovaný jako spoludědic zavázal vydati tyto akcie. Žaloba směřuje k tomu, by žalobce prosadil nárok, příslušející mu z úmluvy o rozdělení pozůstalosti. Má tudíž žaloba za předmět rozdělení pozůstalosti, ne sice celé, nýbrž jen její části, neboť patří do ní, jak z pozůstalostních spisů vysvítá, kromě akcií i značné nemovitosti. Jest otázkou, zda jde o žalobu podle § 77 druhý odstavec j. n. Toto ustanovení zákona má na mysli žaloby, mající za předmět rozdělení pozůstalosti. Že by však žalobami takovými bylo rozuměti, jak míní odvolací soud, jen žaloby, mající za předmět rozdělení celé pozůstalosti, a že by tudíž nespádaly pod pojem takových žalob i žaloby, které mají za předmět rozdělení jen části pozůstalosti, nelze z doslovu zákona vyčísti. Tomuto jest rozuměti tak, že jsou jím míněny veškeré spory o to, zda vůbec, co a jak má býti z pozůstalosti rozděleno. Náзору tomu neodporují ani důvody odvolacího soudu, čerpané z vysvětlivek k jurisdikční normě. Tyto mluví naopak pro tento názor, neboť, i když jde jen o rozdělení části pozůstalosti, bude soudu stejně nutnou znalost pozůstalostního spisu, jako kdyby šlo o rozdělení celé pozůstalosti. Názor ten má oporu i v judikatuře (rozh. čís. 417 sb. n. s.). Vznese-li tudíž žalobce žalobu, o niž jde, u pozůstalostního soudu, kterým byl soud první stolice, vznese ji u soudu podle § 77 druhý odstavec j. n. výlučně příslušného a to jak místně, tak věcně (rozh. čís. 6280 sb. n. s.).

Čís. 8760.

Kupní cenu za zboží koupené manželem pro společnou domácnost nelze požadovati na manželce, i když manžel je nemajetný.

(Rozh. ze dne 2. března 1929, Rv II 627/28.)

Žalobce domáhal se na manželích Janu a Marii S-ových zaplacení zboží, jež Jan S. odebral v jeho obchodě pro společnou domácnost. Procesní soud první stolice uznal podle žaloby. Odvolací soud zamítl žalobu proti Marii S-ové. Důvody: Procesní soud zaujal právní stanovisko, že v souzeném případě nelze zastávat právní názor, že manžel ručí z nákupů manželky pro domácnost. Nehledíc k tomu, že v souzeném případě vůbec není prokázáno, že manželka v žalobcově obchodě nakoupila potraviny, jest podle ustanovení §§ 91, 139, 141 obč. zák. povinností hlavy rodiny, by hradil náklady udržování domácnosti. Jest proto míti za to, že věci, které na udržování domácnosti do domu dojdou, jest považovati za takové, jež hlava rodiny sama nakoupila bez ohledu, zda hlava rodiny je objednala sama či zda je objednal některý jiný člen rodiny. K objednávce jest povolána hlavně manželka, jelikož podle § 92 obč. zák. jí náleží podle sil podporovati manžela v domácnosti, k čemuž náleží obstarávání věcí potřebných k denní potřebě v domácnosti. V souzeném případě jde o věci v mezích potřeby spotřebované a užívané a nikoliv o věci vymykající se mezím potřeby. Jest proto jen žalovaný Jan S. povinen hraditi náklady učiněné v tomto směru pro rodinu. Povinnost tato nemůže se vztahovati též na manželku, která právem namítala nedostatek pasivní legitimace. Závazek manželčin v tomto případě nelze vyvozovati ani ze zákona ani ze smlouvy.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolání žalobce.

D ů v o d y:

Žaloba jest založena na tvrzení, že žalovaní manželé odebírali od žalobce zboží pro společnou domácnost a že mu z tohoto důvodu dluží rukou společnou a nerozdílnou zažalovaný peníz. Šlo o zboží (potraviny) v mezích potřeby domácnosti koupené žalovaným S-em. Ani nemajetnost tohoto ani žalobcovo domnění, že dluh zaplatí žalovaná manželka, nemohly založiti na její straně závazek. Na dodatné schválení nákupů manželových na její účet nelze usouditi z okolností tvrzených žalobcem, a to ani podle § 863 obč. zák. Žalováno bylo ze smlouvy kupní, nikoli z nákladu učiněného za žalovanou a nelze pochopiti, proč by tu měla přicházeti v úvahu ustanovení §§ 143 a 1042 obč. zák.

Čís. 8761.

Exekuce na platy (zákon ze dne 15. dubna 1920, čís. 314 sb. z. a n.).

S hlediska § 1 zákona jest lhostejno, zda jde o služební plat běžný či zadrželý a že se dlužník domáhá sporem na svém zaměstnavateli služebního platu již dospělého.

(Rozh. ze dne 7. března 1929, R I 89/29.)